

A
Júlia legszebb
történetei
Világszerte Nr. 1

Lucy Gordon
Különös házasságszerző

Lucy Gordon
Többé nem eresztlek

Lucy Gordon
Az ég küldötte

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Gordon, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *Rescued by the Brooding Tycoon* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa

© Lucy Gordon, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *Miss Prim and the Billionaire* (Harlequin, Mills & Boon, Cherish)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa

© Lucy Gordon, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *Plain Jane in the Spotlight* (Harlequin Mills & Boon, Cherish)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 48. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-197-6

A Júlia legszebb történetei a Vinton kiadó Kft. időszaki kiadványa.

HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

• Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció): elofizetes@hungaropress.hu; +36-30-447-6114 (munkanapokon)

• Előfizetés: <https://hungaropress.hu/hu/romantikus-sorozatok>

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lucy Gordon

Különös házasságszerző

1. FEJEZET

Darius sosem hitte volna, hogy ilyen szépet láthat egyszer. Valójában nem is tartotta magát különösen fogékonynak a szépségre, többre értékelte a kitartást, az eltökélt érdekérvényesítést meg az okos taktikázást.

Mint körültekintő üzletember helikoptert bérelt Anglia déli partjainak egyik városkájában, hogy azzal vitesse magát a közeli Herringdeanre. A sziget csak nemrég került a tulajdonába, és észszerűnek vélte, hogy szemügyre vegye, mielőtt fontosabb üzleti ügyeknek szentelné magát. Márpedig az észszerűség a gazdasági élet mostani viharai közepette elsőrendű szempont volt.

Aztán megpillantotta a kis szigetet a napfényben csillogó tenger közepén. A hosszú homokos part, a meredek sziklák sora s a háttérben húzódó zöld rét olyan megkapóan gyönyörű látványt nyújtott, hogy Darius az ablakhoz szorított orral bámulta, aztán meg is kérte a pilótát, hogy ereszkedjen lejjebb.

Eredetileg úgy gondolta, hogy a helikopterből kellő tárgyilagossággal szemrevételezheti új tulajdonát, de a zöld és arany fényekben csillogó tengerpart láttán elveszítette tárgyilagosságát: egyszerűen el volt ragadtatva.

A helikopter ekkor már a sziklákkal párhuzamosan repült, egyre alacsonyabban. Áthaladtak egy széles, homokos partszakasz fölött. Mögötte, a sziget belseje felé hatalmas rét nyújtózott, s a hozzá csatlakozó kert közepén Darius észrevett egy valaha bizonyára elegáns, nagy házat, amely most meglehetősen elhanyagolt benyomást keltett.

A távolban jól kivehető volt a sziget legnagyobb települése, a körülbelül tízezer lakosú Ellarick.

– Szálljon le a réten! – utasította Darius a pilótát.

– Nem úgy volt, hogy átrepülünk a város fölött?

– Változott a terv. – Dariust érthetetlen módon egyszerre elfogta a vágy, hogy minél távolabb kerüljön a városoktól, autóktól, emberektől. Mintha hívogatta volna a magányos part. Pedig általában nem szokott hirtelen felindulásból dönteni, hiszen a pénzvilágban az ilyesmi nagyon veszélyes lehet.

– Szálljon le! – ismételte.

A helikopter nemsokára lehuppant a réten, s Darius sietős, nagy léptekkel elindult a part felé. Jóllehet sok időt töltött az íróasztal mellett, arra mindig ügyelt, hogy megőrizze jó kondícióját, ráadásul a nedves, sima és tömör homokon nem kellett félnie, hogy összepiszkolja magát. Ez fontos körülmény volt, Darius ugyanis sokat adott a jó megjelenésre, amely szerinte elengedhetetlen egy gazdag és sikeres ember számára. Lehet, hogy néhány homokszem hozzátapad majd kézzel varrott cipőjéhez, de ezt a csekély árat hajlandó megfizetni a várható látványért.

Micsoda békesség!

Az üzleti szférában megszaporodott problémák után el sem tudott volna képzelni nagyobb ajándékot, mint hogy itt áll a napon, fejét hátrahajtja, szemét lecsukja, s élvezi a lágy szellőt meg a csöndet. Sok évet töltött el azzal, hogy intrikákat szőtt, konfliktusokat harcolt végig, rafinált üzleti manővereket kivitelezett, de soha nem is sejtette, hogy valahol vár rá egy olyan csoda, mint ez a strand. Hihetetlen!

Darius a harmincas évei közepén járt, magas, erős testalkatú, vonzó férfi volt, kész a világ meghódítására. Az utóbbi időkben azonban elveszített néhány csatát, és igencsak elfáradt. Nem csoda, hogy megörült a lehetőségnek, amely azzal kecsegtette, hogy az eljövendő harcok előtt újra feltöltődhet energiával. Mélyet lélegzett, s azt kívánta, hogy ezt a csönd és ez a nyugalom örökké tartson.

Hát nem tartott örökké.

A csöndet és nyugalmat nevetés zavarta meg. Darius felnyögött, s amint kinyitotta a szemét, két alakot pillantott meg a vízben, ahogy a part felé közeledtek: egy nőt meg a kuttyáját. A fiatal lány

huszonvalahány éves lehetett, karcsú, fiús alakjára egyszerű fekete fürdőruha feszült, barna haját szigorúan összefogva viselte. Mintha azt akarná sugallni: szeretem a praktikus holmikat, és nem használom eszközként a testem, hogy felhívjam magamra a figyelmet.

– Segíthetek? – kiáltotta oda jókedvűen a férfinak, és hamarosan meg is állt előtte a parton.

– Csak körülnézek, és élvezem ezt a békés tájat.

– Ugye milyen csodálatos itt? Néha azt gondolom, ilyen lehet a mennyországban is, bár én azt úgysem fogom meglátni.

– Nocsak! És mi a bűne?

A lány megvonta a vállát.

– Túlságosan egyenes vagyok. Szerintem persze csak őszinte, de sokak szerint nyers és tapintatlan. Na jó, ezek nem a barátaim...

– Nem lehet vészes a helyzet, ha így is vannak barátai – mosolyodott el Darius, aztán témát váltott: – Az ott Morgan Rancingé? – mutatott a nagy házra.

– Igen, de ha őt keresi, hiába jött. Eltűnt, és senki nem tudja, hol lehet.

Darius ugyan tudta, hogy a férfi nagyjából épp a világ másik végéig futott a hitelezői elől, de erről most nem szólt. A lány ekkor kicsit hátrébb lépett, hogy alaposabban szemügyre vegye, s hirtelen úgy villant meg a szeme, mintha felismerte volna. Ám ez csak egy pillanatig tartott, aztán újra megszólalt:

– Egyébként szerencsésnek mondhatja magát, hogy Rancing nincs itt. Biztos lekapta volna magát a tíz körméről, amiért a réten landolt a helikopterrel. Utálja, ha a birtokára lépnek.

– A strand is odatartozik? – Darius csak most vette észre a kerítést, amely a vízig ért.

– Mi tagadás – vágott tréfásan bűnbánó fintort a lány. – De ugye nem árulja el neki, hogy itt talált engem? Nem akarja, hogy idejárjak úszni, én viszont nem tudok ellenállni a kísértésnek. A többi partszakasz rendszerint tele van nyaralókkal, itt meg egészen egyedül lehetek. Egyedül a tengerrel, a nappal és az égbolttal. Mintha az egész világ az enyém volna! – kiáltotta mindkét karját kítárva.

Darius kedvtelve figyelte. Nagyjából ő is így fejezte volna ki most az érzéseit, mint ez a fiatal lány, aki egyébként fiús alkata ellenére nagyon is vonzó nőnek tűnt. Hatalmas kék szemének eleven csillogása pedig egyenesen lenyűgözte őt.

– Megértem, sőt irigylem is – mondta végül. – Hiszen ki ne szeretné, ha övé lenne az egész világ?

– Akkor hát nem mondja el Rancingnek, hogy az ő strandján fürödtem?

– Ez az én strandom.

– Tessék? – A lány arcáról egykettőre lehervadt a mosoly.

– Az egész sziget az enyém.

– Megvette tőle Herringdeant?

Nem, vételről ugyan szó sem volt, ám Darius nem kívánta részletesen kifejteni, miféle trükkel tette őt itt tulajdonossá Rancing, mert már ennek a gondolatára is elborult a kedve.

– Ahogy mondtam: a sziget az enyém. Egyébként Darius Falconnak hívnak.

– Hát persze! – csapott a homlokára a lány. – Most már emlékszem. Láttam a képét az újságban. Maga az, akitől a leginkább rette...

– Hagyjuk ezt! – vágott közbe Darius, mert pontosan tudta, mennyit csámcsogott a sajtó mostanában mind az üzleti, mind a magánéleti kudarcain. – Inkább azt árulja el, maga kicsoda.

– Harriet Connor. Régiségboltom van Ellarickben.

– Az ember azt hinné, egy ilyen kis szigeten nincs túl sok vevő.

– Bizonyára tudja, hogy főszezonban sok turista jön a városba. – Az egyszerű kijelentés mögött ott bujkált a ki nem mondott kérdés: hogy vehette meg a szigetet olyasvalaki, aki még ennyi információt sem szerzett róla?

A beszélgetés ezen a ponton váratlanul félbeszakadt, mert a lány kuttyája megunta a pancsolást a sekély vízben, és hangos csaholással futni kezdett feléjük.

– Phantom! – kiáltott rá figyelmeztetően Harriet, de már elkésett.

A csöpögő bundájú, hatalmas állat szertelen boldogsággal vetette rá magát „új barátjára”, két

mellső lábát a férfi vállára téve.

– Pfuj, menj innen! – tiltakozott Darius a homokos mancsok érintése ellen, ám a szeleburdi eb ráadásul még jól képen is nyalta.

Noha a lánynak egy pillanatra sikerült leparancsolnia róla a kutyát, Phantom nyomban új lendületet vett, és most már szabályosan hanyatt döntötte áldozatát, majd további nedves puszikkal fejezte ki rokonszenvét. Harriet nagy erőfeszítéssel tudta csak odébb vonszolni.

– Rossz kutya! Haragszom rád – szidta össze a csalódott pofájú ebet.

Darius közben föltápáskodott, és az öltönyét vizsgálgatta.

– Ez nem támadás volt – magyarázkodott a lány. – Kedveli magát.

– Bármilyen érzelmek vezérelték, az öltönyömet jól elintézte.

– Kifizetem a tisztíttatást.

– Tisztíttatást? Inkább egy új öltönyről kellene számlát küldenem. Micsoda dög! – Darius maga elé tartotta kezét, hogy elhárítsa az esetleges újabb rohamot, de Harriet most már erősen fogta a kutyát. – Tudhatná, hogy ekkora szörnyeteget nem helyes szabadon engedni.

– Maga meg tudhatná, hogy nem helyes a strandon mászkálni ilyen öltönyben.

A lánynak ebben kétségtelenül igaza volt, ami csak még jobban dühítette Dariust. Sarkon fordult, és sietős léptekkel elindult a helikopter felé. Amikor később, már a levegőből lenézett, azt látta, hogy azok ketten vidáman bolondoznak a réten. Szóval így néz ki, ha a gazdi haragszik, gondolta epésen.

Eszébe jutott, milyen mennyei békesség töltötte el ebben a csodálatos környezetben, míg az a nő föl nem bukkant, és meg nem törte a varázst. Na, ezt sosem fogja neki megbocsátani.

Monte-Carlo fölött épült háza teraszáról Amos Falcon is láthatta a tengert, de a fiával ellentétben őt egyáltalán nem érintette meg a természet szépsége. Sokkal jobban érdekelték a hegy oldalában emelt villák, melyeknek nagysága és fényűző kivitelezése a tulajdonosok nem mindennapi jólétéről árulkodott. Természetesen egyik sem volt olyan impozáns, mint az övé, hiszen éppen ezért választotta annak idején lakóhelyéül a háromszintes pompás épületet.

Amos szerette és féltette a pénzét, ez hozta már évekkal ezelőtt a monacói adóparadicsomba. Gyermekkorát egy angliai bányászvárosban töltötte nyomorúságos körülmények között, és semmire sem vágyott jobban, mint hogy azt a nyomort egyszer maga mögött hagyja. Keményen és sokat dolgozott, hogy gazdag ember váljon belőle, de persze az is számított, hogy az első felesége tehető családból származott. S mivel elviselhetetlennek találta a gondolatot, hogy nehezen megszerzett pénzéből az állam kihasítsa a maga részét, az első adandó alkalommal elköltözött Angliából.

– El sem tudom képzelni, mi tartja föl azt a kölyköt – morgott bosszúsan. – Tudta, hogy beszélni akarok vele, mielőtt a többiek ideérnek, mégis egy napot késik!

Janine, a harmadik felesége csillapítón karjára tette a kezét. Szelíd lényre remek külső adottságokkal párosult, ami ötven fölött is vonzó nővé tette.

– Darius nagyon elfoglalt ember – mondta. – És a vállalkozása nehézségekkel küzd.

– Manapság minden vállalkozás nehézségekkel küzd. Legyen úrrá rajtuk! Végtére is tőlem tanult mindent.

– Talán túl sokáig tartottad rövid pórázon. Pedig ő a fiad, és nem az alkalmazottad, akinek utasításokat osztogathatsz.

– Persze hogy nem az alkalmazottam. Azt mondtam, tőlem tanult mindent. Egyvalamit sajnos mégsem tanult meg: képtelen megtenni a szükséges végső lépést.

– Lehet, hogy visszatartja a lelkiismerete.

– Soha nem sikerült megértetnem vele, hogy... Mindegyis. – Amos megvonta a vállát. – Remélhetőleg tanul a mostani helyzetből.

– Arra célzol, hogy Mary elhagyta?

– Pontosabban azokra az ostoba engedményekre, amelyeket Darius a válás során tett neki. Minden óhaját teljesítette.

Janine nagyot sóhajtott. Nem szerette ezt a témát, mert Amos már többször nagyon felizgatta

magát, amikor szóba került. Mégis újra elmondta, hogy Darius csak a gyerekek miatt járt el így.

- Megszerezhetette volna a felügyeleti jogot, de ő nem akart harcolni! – heveskedett tovább a férfi.
- Tekintettel a gyerekekre én ennek csak örülök.

Amosnak hirtelen ráncba szaladt a homloka. Noha általában véve elismerte a nők jogát az érzelmességre, néha bosszantotta felesége szentimentalizmusa.

- Nézheted persze így is – mondta végül –, de ne feledd, hogy nemrég dőlt össze az egész világ.
- A pénzvilág – javította ki szelíden Janine.

Amos néma pillantása azt üzent: a többi ügysem számít. Felesége azonban elég okos volt ahhoz, hogy erre ne is reagáljon.

– Darius a korábbi vagyonának már csupán töredékével rendelkezik – folytatta a férfi. – Ezért kellett odáig alacsonyodnia, hogy megkérje Maryt, érje be kevesebbrel. Ő persze nemet mondott, és mivel a pénzt már elutalta a nagyokos fiam, semmit sem tudott visszaszerezni belőle.

– Te valóban sosem követnél el ilyen hibát – jegyezte meg Janine, mert jól emlékezett még a házassági szerződésükre, amelyet az esküvő előtt alá kellett írnia. – A te jelszavad: soha ne adj oda semmit, amit nem tudsz visszavenni, de mindig vedd el azt, amire szükséged van!

– Ezt ebben a formában sosem mondtam... Egyébként is, most csak az érdekel, miért késik ennyit az a tökfilkó!

- Ne izgasd fel magad – kérlelte a férjét Janine. – Épphogy felgyógyultál...

– Kutya bajom! – csattant föl Amos.

– A következő infarktusig. És ne mondd, hogy olyan nem lesz! A doktor szerint az első szívroham vészjelzés volt.

– Nem vagyok beteg – jelentette ki Amos. – Vagy talán így néz ki egy nyomorék? – Felállt, és kihúzta magát.

Valóban figyelemre méltó férfi volt: magas, erős felépítésű, feltűnően széles vállakkal. Egész életében komoly vonzerőt gyakorolt a másik nemre, és minden nőt megkapott, akit csak akart. Ezt bizonyította számos kalandján túl az a tény is, hogy háromszor nősült meg, s öt fia született négy különböző asszonytól, különböző országokban. Nála ez is egy módja volt a hatalom kiterjesztésének.

Nem sokkal korábban, az életveszélyes szívroham után magához rendelte gyermekeit, akik meg is jelentek a betegágyánál, de miután apjuk szerencsésen felgyógyult, ki-ki visszatért a maga hazájába.

Amos most újra családi találkozót szervezett, hogy a jövőről tanácskozzon fiaival. Jóllehet ereje nagy részét visszanyerte, s aki csak felületesen ismerte, ismét legyőzhetetlennek vélte, a hozzá legközelebb álló két személy továbbra is okkal aggódott érte.

Az egyik a felesége volt, a másik Freya, aki Janine első házasságából született, s immár képzett ápolónőként költözött nemrég hozzájuk az anyja kérésére. Janine azzal győzte meg, hogy ha idegen gondozót alkalmaznának, azt Amos úgy fogná fel, mintha gyengének bélyegeznék, arra viszont nem mondhat nemet, ha ő idehívja a lányát. Freya ezek után felmondott a munkahelyén, eljött Monte-Carlóba, s nagy diplomáciai tapintattal gondjaiba vette a mostohaapját. Kimondottan előnyére vált ebben a helyzetben az is, hogy megjelenését tekintve egyáltalán nem hasonlított egy szokványos ápolónőre. Karcsú és csinos volt, kecses mozgása pedig inkább egy táncosnőére emlékeztetett.

Amos nagyon megkedvelte, ezért most sem ellenkezett, amikor a lány csatlakozott hozzájuk a teraszon, és figyelmeztette, hogy elérkezett a délutáni pihenés ideje.

- Jól van, megyek már – morogta, és elvonult a szobájába.

Amint a két nő magára maradt, Freya megjegyezte:

- Azt hittem, Darius ilyenkor már rég itt lesz.

– Telefonon szólt, hogy késik – magyarázta az anyja.

- Te tudod egyáltalán, miért hívta ide Amos őt meg a többieket?

– Sejtésem szerint az infarktus ráébresztette, hogy ő sem halhatatlan. Valószínűleg a végrendeletét akarja bizonyos pontokon megváltoztatni, ehhez kellhet Leo, Marcel, Travis és Jackson is.

- Úgy érted, kiválasztja közülük a rá legjobban hasonlítót, hogy utána azt a szörnyeteget tegye

meg általános örökösének?

- Nem szép, hogy így beszélsz róla. Amos szeret téged, ezért is akarja, hogy igazi családtag légy. Freya nyomban felfogta, mire megy ki a játék.
- Jézusom, csak nem képzeled, hogy feleségül megyek valamelyik fiához?
- El ne áruld, hogy beavattalak! – vetett rá aggódó pillantást Janine.
- Egy szót se szólok – rázta meg a fejét Freya –, de a világ minden kincséért se mennék hozzá egyikükhöz sem. – Aztán egy vállrándítással túltette magát a hirtelen ijedségen, és elmosolyodott.
- Azért mégis jó móka lesz kicsit az orránál fogva vezetni Amost.

Másnap végre befutott Darius, és váratlan üzleti megbeszéléssel indokolta késését. Soha nem vallotta volna be, hogy kénytelen volt Herringdeanról visszamenni Londonba, és átöltözni.

Még mindig haragudott emiatt Harriet Connorra, az pedig különösen bosszantotta, hogy voltaképpen nem is tudta pontosan, kire haragszik. Hiszen abban a lányban mintha két lélek lakozna: egy jó tündéré, aki éppúgy értékelte annak a vidéknek a nyugalma, mint ő, és egy gonosz tündéré, aki elutasítóan viselkedett vele, miközben a kiállhatatlan kutyáját dédelgette. A baj csak az volt, hogy ő sem egyiket, sem másikat nem tudta kiűzni a fejéből.

Amos persze már a találkozásuk első percében szemrehányásokkal árasztotta el, mire Darius csak annyit felelt:

- Örülök, hogy jobban vagy, apa.
- Csak nem azt állította Freya, hogy még mindig beteg vagyok?
- Úgy látom, ő nagyszerűen gondoskodik rólad – mondta kitérően Darius, akit Freya már kellően tájékoztatott Amos állapotáról, mialatt a reptérről hazafelé jöttek.
- Ő a mostohalányomként van itt, nem pedig ápolónőként – horkant föl Amos, de aztán rögtön le is csillapodott, és egyszerre kíváncsi tekintettel fürkészte fia arcát. – Egyébként neked mi a véleményed róla?

– Helyes lánynak tűnik – hangzott a válasz.

– Örökké vidám, nagyon kiegyensúlyozott, csinos, és még jól is főz! Élvezni fogod a társaságát.

Darius magában igazat adott az apjának. Freyával kétségkívül jobban érezte magát, mint az éles nyelvű Harriet Connorral meg a neveletlen kutyájával.

Jókedve azonban tüstént elpárolgott, amint az apja négyszemközti beszélgetésre invitálta a dolgozószobájába. Természetesen pénzügyekről volt szó.

– Az a te bajod, hogy túlságosan gyenge vagy – ostromozta Amos a fiát. – De még nincs minden veszve. Majd én segítek neked, csak tedd, amit mondok!

– Mire gondolsz? – nézett rá várakozón Darius.

– Először is itt van ez a Rancing. Úgy hallottam, le akarja passzolni a kis szigetét a tartozásai fejében. Eszedbe ne jusson...

– Már megtörtént. Én vagyok Herringdean új tulajdonosa.

– Csak nem vetted meg, te ostoba?! – hördült fel Amos.

– Nem egészen úgy volt... Amikor megkaptam a szigetre vonatkozó vételi szerződést, Rancinget már nem lehetett elérni. Elűnt, mint a kámfor. Választhattam: vagy elfogadom Herringdeant, vagy elbukom az egész pénzt.

Amos megeresztett egy kacskaringós káromkodást, melyet még nehéz gyermekkorában tanulhatott.

– Egyébként biztos vagyok benne – folytatta Darius –, hogy nyereségessé lehet tenni azt a helyet. Csak egy kis tőke kell hozzá.

– Rám gondoltál? – nézett rá gyanakodva az apja.

– Igen. Végül is magad mondtad, hogy mindenkinél jobban sikerült átvészelned ezt a mostani válságot.

– Persze, mert tudok bánni a pénzzel.

– Úgy, mintha fogoly lenne, akit meg kell akadályozni a szökésben.

– Pontosan! És például ezért is élek itt. – Amos önelégülten mosolygott. – Képzeld, egyszer idejött valami újságíró, és arról faggatott, hogy nem a kisebb adóterhek miatt költöztem-e Monacóba.

Én meg kivittem a teraszra, és hetet-havat összehordtam a környék természeti szépségeiről meg az itteni nyugalomról. Az a liba pedig bevette.

- A szépség és a nyugalom tényleg sokat ér.
 - Marhaság! Nem csoda, hogy a tönk szélére kerültél, ha így gondolkozol.
 - A gondjaim főként abból erednek, hogy két üzletfelem is csődbe ment, és nem tudták visszafizetni a tartozásukat. Márpedig erről nem én tehetek.
 - Azért kicsit jobban állnál, ha nem lettél volna olyan átkozottul bőkezű Maryvel.
 - A megállapodásunk még a válság előtt született, és akkoriban megengedhettem magamnak, hogy bőkezű legyek.
 - Nyitva kellett volna hagynod valami kiskaput.
- Darius megvonta a vállát. Kezdte már unni ezt a vitát.
- Akkor hát nem adsz kölcsön?
 - Nem is tudom... Talán feleségül vehetnél egy gazdag nőt.
 - Egy bizonyos nőre gondolsz? – fogott szimatot Darius.
 - Igen. Szeretném, ha Freya nemcsak a mostohalányom lenne, hanem a menyem is.
- Dariusnak egy pillanatra elállt a szava.
- Csak nem gondolod komolyan – kezdte lassan –, hogy előírhatod nekem, kit vegyek el? Nagyjából a függetlenségem az egyetlen dolog, ami még megmaradt nekem. Arról pedig nem mondok le.
 - Drágán fogsz fizetni ezért a fafejűségért – jelentette ki Amos szenvtelen hangon.
 - Értettem. – Darius nem is mondott ennél többet. Sarkon fordult, és úgy vágta be maga mögött az ajtót, hogy csak úgy csattant. Alig egy óra múlva el is hagyta az apja házát.

Vad vihar tombolt a tenger fölött, Herringdeanben senki sem csodálkozott, hogy bevetésre hívták a vízi mentőket. Néhány szigetlakó összeverődött, hogy megnézzék, hogyan fut ki a hajó, később pedig, amikor visszatért a kikötőbe, már jóval több bámészkodó várta.

A bajbajutottakat gyorsan kihozták a partra, ahonnan több mentőautó vitte őket a kórházba. Az önkéntesek föllélegezhetnek; átöltöztek, és kimerülten készültek haza.

Harriet sietve elővette a mobilját, és tárcsázott.

- Jól van szegénykém? – kérdezte, majd kis szünet után: – Oké, máris indulok.

Előbb azonban még a mentőállomáson írnia kellett egy rövid jelentést a bevetésről. Miután végzett, két kollégájával, Walterrel és Simonnal együtt kilépett az utcára.

– Olyan aggodalmas volt a hangod, amikor telefonáltál, Harry – jegyezte meg Walter. – Csak nem beteg valakid?

– Nem, nem, Phantomról van szó. Az utóbbi időben nyugtalan vagyok miatta, ezért megkértem a szomszédasszonyomat, vigyázzon rá.

– Mi történt? – ráncolta a homlokát Walter. – Azelőtt mindig egyedül hagytad, amikor csak kis időre kellett elmenned otthonról.

- Azelőtt nem volt okom aggódni a biztonsága miatt. De annak a pasinak túl nagy hatalma van.

– Hé, ne beszélj rébuszokban!

Harriet előhúzott a zsebéből egy újságkivágást, és Walter orra elé tartotta. A férfi megnézte a fotót, és felolvasta a képaláírást:

– *Darius Falcon, a befolyásos és konkurensei által rettegett üzletember. Vajon sikerül-e megmentenie birodalmát?* – Aztán visszaadta a cikket a lánynak. – És azt hiszed, hogy ez a pénzügyi zseni ismeri a kutyádat?

– Falcon lett nemrég Herringdean tulajdonosa. Rancing eladta neki a szigetet, mert anyagi gondokkal küszködött.

- A francba! – mérgelődött Simon. – Mi meg itt élünk, és persze semmiről se tudunk.

– Az ilyen egyszerű emberek nem érdeklik a gazdagokat – vágott keserű fintort Harriet. – El sem tudjátok képzelni, milyen arrogáns ez a Falcon.

- Te már találgoztál vele?

– Hát... igen, pár napja, a Giant's Beacon közelében lévő strandon. Phantom nagy lelkesen rávetette

magát, és tönkretette az öltönyét. Mire ő azt mondta, ekkora szörnyeteget nem helyes szabadon engedni.

– Undok pofa lehet. De talán már elmúlt a dühe.

– Biztosan nem. Láttatok volna, mennyire magánkívül volt! Félek, bosszút akar állni, ezért idegesít, ha Phantom felügyelet nélkül marad. Na de most már tényleg megyek haza – azzal Harriet gyorsan elköszönt, és beszállt a kocsiába.

A két férfi hosszasan nézett utána. Végül Simon szólalt meg:

– Szerintem azért kicsit túlzás testőrt állítani egy kutya mellé.

– Tudod, mennyire imádja azt a behemót jószágot – sóhajtotta Walter. – Csak ő maradt meg neki Bradtól. Emlékszel, milyen boldogok voltak? Nem lett volna szabad annak a fiúnak olyan korán meghalnia.

– Én sosem kedveltem különösebben, de szerintem más se igazán itt a szigeten.

– Lehet. Na gyere, ugorjunk még be a kocsmába, mielőtt hazamennénk!

A kikötőből Harriet gyorsan hazaért. Leparkolt a ház előtt, amelyben lent a régiségboltja, fölötte pedig a lakása volt, mire Phantom nyomban kidugta nagy busa fejét az ablakon.

A lány fölsietett a lépcsőn, és átölelte a kutyát, majd a kölcsönös és kiadós üdvözlés után Mrs. Bateshez, a szomszédasszonyhoz fordult.

– Minden rendben volt?

– Igen, nem történt semmi különös.

– Nagyon köszönöm a segítségét, Jenny. Megiszik velem még egy teát?

– Ó, nem, elfáradtam.

A két nő együtt ment le a lépcsőn, nyomukban Phantommal, minthogy vele Harriet még esti sétára készült. Nemsokára ki is értek Ellarick strandjára.

– Itt nyugodtan kitombolhatod magad – szólta a kutyához –, de annak a rémes fickónak a magánstrandját mostantól nagy ívben elkerüljük.

Tiszta volt az égbolt, s a holdfényben Harriet felszabadultan játszott a kutyájával, aztán egy idő múlva kimerülten lerogyott a homokba. Phantom azonnal ott termett mellette, és két nagy mancsát védelmezően a vállára tette. A lány elérékenyülve mosolygott.

– Nem is értem, hogy érezheti valaki kellemetlennek, ha kimutatod a szereteted iránta – mondta, mire az okos eb helyeslően vakkantott. – Csak azt remélem, az a pasi nem nyújtja be tényleg az új öltönye számláját. Akkor aztán kezdhethetné spórolni, és neked is kevesebb finomság jutna. Azért ez különös. Amikor először megláttam, úgy tűnt, élvezzi a napot, a homokot meg a tengert. De amint megtudtam, kicsoda, mintha megváltozott volna. Hogy volt képes olyan rondán beszélni rólad? – Szorosan magához ölelte a kutyát. – Óvatosnak kell lennünk. Ne csinálj semmi butaságot, mutasd meg, milyen jó kutya vagy! Nem bírnám elviselni, ha valami bajod esne.

Harriet a kutya bundájába temette arcát, Phantom pedig csak állt csöndesen, nyugodtan, s szinte sugározta magából az odaadó szeretetet.

– Azt hiszem, az emberek bolondnak néznek, amiért annyira féltetek. De nincs senkim rajtad kívül. – Harriet halkan felnevetett. – Szerintem te is kicsit lököttnek tartasz néha. Na gyere, menjünk haza! Enned is kell még.

Azzal föltápáskodott, és lassan bandukolva útnak eredtek. Mielőtt elérték volna a város első házait, a lány még egyszer visszafordult. A távolból jól ki tudta venni Giant's Beacon körvonalait. Lehet, hogy Falcon hamarosan beköltözik? – futott át az agyán, de aztán csak legyintett. Rancing annyira elhanyagolta az egykor pompás kúriát, hogy komoly felújítási munkák nélkül most nemigen lehetne használni.

Ebben a pillanatban fény gyúlt a ház ablakaiban. Harriet rémülten nézte egy darabig, aztán egészen felzaklatva sietősre fogta a lépteit, míg Phantom vidáman ügetett mellette a finom vacsora reményében.

Alig néhány órával azután, hogy Darius birtokba vette a kúriát, már mindenki tudott róla a szigeten.

A hírforrás Kate, a régi házvezetőnő volt, akit a férfi újra felfogadott, és aki ezt természetesen megemlítette a helyi kocsmában. Amint az várható volt, az új tulajdonosról szóló történetei hálás közönségre találtak.

– El sem hinnétek, milyen komputert hozott magával – mesélte. – Aztán van ott még valami, amit videokonferenciának hívott, és amivel egyszerre tud beszélgetni mindenféle emberekkel a világban, úgy, hogy még látják is egymást!

Többen fölényesen vigyorogtak. Kate számára bármi, ami újabb találmány volt, mint a telefon vagy a tévé, varázslatnak számított. Talán észre sem vette, hogy mostanra még ezt az idillikus kis szigetet is meghódította a legmodernebb technika.

Darius ellenben örömmel állapította meg, hogy Herringdean egyáltalán nem olyan elmaradott hely, mint hitte. Úgy döntött, egy ideig innen fogja figyelemmel kísérni a pénzvilágban zajló folyamatokat, és Giant's Beaconból intézi az üzleti ügyeit. Aztán amint kedvező lehetőség adódik, azonnal túlrad a szigeten.

Egyelőre azonban mindent meg akart tudni az itteni állapotokról. Hamar kiderítette, hogy a helybeliek nemcsak tejtermelésből, birkatenyésztésből és halászatból élnek, hanem különféle sikeres vállalkozásokat is működtetnek, köztük egy jó nevű sörfőzdét.

A legfontosabb bevételi forrást mégis a turizmus jelentette. A szállodák és panziók minden nyáron megteltek vendégekkel, s bár akadtak, akik csupán az évente megrendezett vitorlásversenyre utaztak ide, a legtöbben egész szabadságukat a szigeten töltötték.

Falcon már nem sokkal megérkezése után találkozott James Henleyvel, aki Rancing intézőjeként tájékoztatta az üzleti ügyekről. Kiderült, hogy Herringdean tulajdonosát különféle haszonbérleti díjak illetik meg, bár a kép ennél árnyaltabb volt.

– Mr. Rancing a legtöbb bérlőjét meggyőzte arról, hogy több hónapra előre fizessék ki neki a pénzt, így adókedvezményben részesülhetnek. Persze ebből semmi sem volt igaz. – Henley nagyot sóhajtott. – Bárcsak itt lettem volna, hogy megakadályozzam a dolgot, de sajnos akkoriban nem tartózkodtam a szigeten, s mire visszaértem, ő már eltűnt.

– Vagyis az első haszonbérleti díjakra várnom kell még – állapította meg Darius. – Mekkora összegről van szó?

Henley elővett egy iratrendezőt, és átnyújtotta új főnökének.

– Talán megpróbálhatná beperelni Rancinget, végtére is ez csalás – mondta, a hanghordozásán azonban érezhető volt, hogy nem sokat remél egy ilyen lépéstől.

Dariusnak tapasztalt üzletemberként arcizma sem rándult, amikor a vártnál jóval nagyobb összegeket meglátta. Azonnal rájött, hogy hosszabb távon ezek a bevételek lényegesen javíthatnak a helyzetén.

– Rancing gazember, de egy ilyen apró veszteség nem fog kihozni a sodromból – jelentette ki.

Apró veszteség? Henley szeme elkerekedett. Ezek szerint Mr. Falcon vagyona jóval nagyobb, mint ahogy ő feltételezte.

Darius, aki épp ezt a hatást kívánta elérni, megkérdezte:

– Magának tartozik még Rancing?

– Igen.

– Soroljon fel mindent tételesen, és küldje el nekem a számlát! Egyelőre ennyi.

A beszélgetés után Darius napokig el sem hagyta a kúriát. Kora reggeltől egyfolytában dolgozott, azt ette, amit Kate felszolgált neki, és olykor még éjjel is a számítógép előtt ült.

Valamikor aztán eszébe jutott, hogy a helyi telefonkönyvből kikeresse Harriet Connor címét, és a várostérképen meg is nézte, hol áll a lány háza. Mivel az utóbbi időben a sok munka árán egész jól haladt afelé, hogy a fenyegető csődöt elhárítsa, úgy döntött, megérdemel egy kis lazítást. Bérelt egy kocsit, és Ellarickbe hajtott.

A központban parkolt le, és nemsokára már a Bayton Streeten járt, ahol a drága butikok között egy takaros szállodát is felfedezett. Aztán megpillantotta Harriet régiségboltját, és a kirakatüvegen át magát Harrietet is. A lány épp egy kisfiúval beszélgetett, aki hatalmas hajómodellt tartott a kezében, s most a mellette álló fiatal nőhöz fordult: